

РЕШЕНИЕ

№ 2997

гр. София, 04.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 22.01.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилска

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **8102** по описа за **2009** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 21.10.2009 г. по н.а.х.д. № 3602 / 2009 г., Софийски районен съд, НК, 23 състав е отменил Наказателно постановление /НП/ № 15488 от 18.02.2009 г., издадено от Началник на отдел „Пътна полиция” – СДП, с което на В. П. В. е наложено административно наказание глоба в размер на 100 /сто/ лв. на основание чл.179, ал.2, пр.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение по чл.20, ал.2, пр.1 от ЗДвП. Съдът е приел, че същото представлява маловажен случай на нарушение от този вид, поради което административният орган е следвало да приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от Столична дирекция „Полиция”, чрез процесуален представител, в която се твърди, че решението е неправилно. Сочи се специалната разпоредба на § 6, т.32 от ДР на ЗДвП, която дава легална дефиниция на понятието „маловажно” нарушение по този закон, която не е може да се приложи в случая, тъй като от нарушението е настъпило пътно – транспортно произшествие.

Ответникът по касационната жалба, редовно уведомен, не се явява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на С градска прокуратура счита жалбата за неоснователна, като смята, че решението следва да бъде оставено в сила.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт от надлежна страна и в законоустановения срок.

Административен съд С. – град, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност, както и доводите и възраженията на страните, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото писмените такива, представени с наказателното постановление, както и показанията на актосъставителя.

Пред настоящата съдебна инстанция не са ангажирани нови от допустимите, съгласно чл.219, ал.1 от АПК писмени доказателства, нито са направени доказателствени искания, налагащи връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на районния съд.

Настоящата инстанция споделя аргументите на касатора във връзка с прилагането на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. С оглед Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на ОСНК на ВКС приема възможността за осъществяване на контрол по законосъобразност на наказателното постановление и по отношение на прилагане, съответно неприлагане при наличието на предпоставки, от страна на административно – наказващия орган на разпоредбата на чл.28, ал.1, б.”а” от ЗАНН

В същото време, от мотивите на решението е видно, че СРС приема случаят за малозначителен, с оглед неговата по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от съответния вид. Последното е съобразено с понятието за „маловажен случай”, съгласно чл.93, т.9 от НК, приложим по принцип съответно и в административно – наказателния процес, при липсата на друга уредба.

В случая обаче, Закона за движение по пътищата съдържа собствена легална дефиниция за това, кога едно нарушение по този закон може да се приеме за „маловажно”. Според § 6, т.32 от ДР на ЗДвП „маловажно е нарушението, което, макар и с незначителни отклонения от нормативно предписаното поведение на участника в движението, при друга пътна обстановка би могло да доведе до настъпване на пътнотранспортно произшествие”.

Решението на СРС не е съобразено с тази специална дефиниция, като действително процесното нарушение по смисъла на последната не може да се приеме за маловажен слейч, доколкото има настъпило пътно – транспортно произшествие и са налице макар и незначителни щети по автомобила на нарушителя.

В същото време и настоящият състав счита, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно, макар и на друго основание, като постановено при наличието на съществено процесуално нарушение по чл.42, т.4 и чл.57, ал.1 т.5 от ЗАНН.

Съдът приема, че не може да се направи единствен и несъмнен извод, че водачът е извършил нарушението, за което е ангажирана административно – наказателната му отговорност, по долните аргументи:

Нарушението по чл.20, ал.2 от ЗДвП, за което е издадено постановлението, предвид

словестното му описание, е свързано с една от хипотезите в тази разпореда, а именно движение с несъобразена със състоянието на пътната настилка скорост.

При горното, от обективна страна, от значение е да се установи, от една страна, какво е било състоянието на пътната настилка, а от друга, приблизителната, поне видима от свидетели скорост, с която се е движел автомобила.

И по отношение на двете обстоятелства са налице съществени разминавания по делото. Следва да се отбележи, че и в самия акт, при подписването му, водачът е имал възражения, отбелязани по него относно механизма на ПТП-то, които не са изследвани впоследствие, преди съставяне на наказателното постановление.

Описанието по наказателното постановление се разминава с това по акта за установяване на нарушението. Докато в АУАН е описано състоянието на пътя като „заледена настилка”, в НП по неясни съображения е записано „мокра настилка”. Доколкото от други събрани по делото доказателства става ясно, че участъкът е бил заледен, следва да се приеме, че административно – наказващият орган е отразил в НП невярна фактическа обстановка.

Макар при нарушението по чл.20, ал.2 от ЗДвП елемент от състава му да не е установяване на точната скорост, с която се е движел автомобилът, за да се твърди, че тя е била несъобразена, би следвало да има някакви доказателства за приблизителната такава. В този смисъл, от значение е и твърдението на водача, че залитането на автомобила и съответно ПТП-то са станали при самото потегляне от кръстовището, т.е. при минимална скорост. В същото време, административният орган изобщо не е обсъждал този въпрос и доказателства за самия механизъм на извършване на нарушението не са налице по делото.

Наказателното постановление е съставено при неизяснена фактическа обстановка. Причина за това е и фактът, че макар на самото ПТП да били служители на административно – наказващият орган, и то да се е случило пред очите им, последните не са съставили акт на място и в присъствието на всички участници в него. Актът е бил съставен около месец след това от други лица и въз основа на декларация, подписана само от другия участник в ПТП-то.

Фактическите констатации, отразени в АУАН и в НП, подлежат на доказване в съдебното производство, като тежестта на доказване пада върху административно – наказващият орган. Това не се е случило в процеса. Разпитан е един свидетел – актосъставителят. Доколкото последният е съставил акта по докладна записка, не е дал никакви конкретни сведения, потвърждаващи факта на нарушението. Като е преценил, че делото е останало неизяснено от фактическа страна, СРС служебно е призовал и друг свидетел. Неявяването му, и липсата на каквато и да е процесуална активност от страна на ответника, в чиято тежест е да докаже констатациите по акта, оспорени от жалбоподателя, поставят под съмнение описанието на фактическите обстоятелства по постановлението, а оттам и самото наличие на нарушение от обективна страна.

От друга страна, изобщо не е изследвана субективната страна от състава на нарушението, поведението на водача, неговата вина и дали нарушението, състоящо се в движение с несъобразена с пътната настилка скорост, ако изобщо е имало такава, е довело до лекото ПТП.

От събраните по делото доказателства става ясно, че в същия ден още от 04.00 ч. е бил сигнализиран дежурният от Столична община за утежненото състояние на пътя. Въпреки това, към часа на произшествието не са били предприети мерки по почистване, обезопасяване или поне сигнализиране на участъка по какъвто и да е

начин. В момента, в който се е случило то, на същото място вече е имало спрели коли от още пет такива произшествия, а до 11.00 ч., когато участъка е бил отцепен, са станали общо девет ПТП.

Всички тези обстоятелства свидетелстват, че състоянието на пътната настилка, силно заледен и несигнализиран участък, е било такова, че при движение с каквато и да е скорост, пътно – транспортното произшествие е било неизбежно, поради което едва ли се дължи на извършването на нарушение – движение с несъобразена скорост, каквото не е доказано, съответно на виновно поведение от страна на водача.

Поради съвпадане на крайния извод на настоящата съдебна инстанция за отмяна на наказателното постановление с този на СРС, постановеното решение следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба – без уважение.

На основание чл.221, ал.1 и ал.2 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд С. – град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 21.10.2009 г. по н.а.х.д. № 3602 / 2009 г. на Софийски районен съд, НК, 23 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 15488 от 18.02.2009 г., издадено от Началник на отдел „Пътна полиция” – СДП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.